

Malí třicátníci pod filosofickým vedením Ladislava Hejdánka

vzpomíná Tomáš Růžička – duben 2024

Rázným nástupem normalizace vedené Husákovou tvrdou rukou upadla ponížená československá společnost do letargie. *Ekumenický seminář v Jirchářích*, v němž byl Ladislav jednou ze čtyř (či pěti?) hlavních (převážně katolických) vůdčích osobností dávajících mu zaměření a úroveň, byl po devíti letech existence zakázán v roce 1972, myslím, že to bylo na konci léta, na začátku dalšího školního roku, když jsem si – bylo to ve čtvrtek – na dveřích bohosloveckého semináře v Jirchářích přečetl informaci, že tato setkání nejsou povolena a nebudou se konat. Leč Ladislavova povinnost aktivity vzdor policejnímu režimu hledala možnost nové formy myšlenkového působení, byť v omezeném rozsahu.

Tak si vykládám, co Ladislava vedlo k tomu, že mě někdy v té době, možná později Ladislav předložil svoji představu vytvořit skupinu v rámci vršovického sboru Českobratrské církve evangelické, která by se pod jeho vedením scházela nad filosofickými/theologickými texty. Bylo však třeba dát těmto schůzkám formu, která by odpovídala jak evangelickému prostředí tak i probíraným textům. Shodli jsme se na formě „*třicátníků*“ (podrobněji viz níže, pod čarou). Byl jsem už v té době krátký čas členem správního orgánu vršovického sboru, t.zv. *staršovstva* - Ladislav byl členem téhož sboru - souhlas s vytvořením další formy schůzek byl udělen bez problému a bez váhání. Tak vznikli „*malí*“ vedle „*velkých třicátníků*“. Vršovický sbor neměl žádnou vlastní budovu, vedle najaté modlitebny (bývalé hospody) užíval na odlišném místě i dvě sklepní místnosti v horní části Žitomířské ulice. Tam jsme se scházeli.

Mám-li vzpomenout, jak schůzky *malých třicátníků* probíhaly, co bylo jejich obsahem, stojí mně v cestě celé půlstoletí a k tomu nevalná paměť, nevalná už tenkrát, natož nyní, kdy stojím jen pár kroků před „devadesátiletím“. Nemohu s jistotou uvést ani to, jak často jsme se setkávali, nejspíš to nebylo týdně, ale jistě nejméně jednou měsíčně, v počtu snad sedmi, devíti účastníků. Výjimkou byla jedna z prvních setkání, přednáška *prof. Patočky*, o níž přes své kontakty rozšířil vědomost nepochybně sám Ladislav, takže se nás sešlo snad dvacet (?), snad pětadvacet (?), snad víc (?) - nechyběla známá jména z let šedesátých.

Vzpomínám s jistotou, že první knihou, kterou jsme jsme se obírali, bylo *Vyznání Aurelia Augustina*. Rovněž jsem si jist, že jsme četli *Nemoc k smrti Soerena Kierkegaarda*. Později několik kapitol od francouzského filosofa *Henri Bergsona*, rovněž jsme nahlédli do textů jakéhosi amerického filosofa s velmi svérázným pojetím křesťanského Boha. Větší pozornost jsme věnovali Ladislavovu oblíbenému německému filosofovi *Karlu Jaspersovi*, od něhož jsme četli *Filosofickou víru*. Ne všechny texty byly v češtině, právě u Jasperse jsme čtené pasáže připravovali překladem do češtiny.

(Dovoluji si dodat, že chybějící kapitoly dopřeložila moje teta Alžběta Růžičková ve Dvoře Králové, spolu s ní jsme pak český text kontrolovali; po převratu po úpravě jejího laického překladu opravdovým filosofem – jehož jméno jsem zapomněl – byla kniha vydána s mylným uvedením, že překlad byl před-připraven manželi Růžičkovými. Aktivní tetě Ladislav po té posílal i další texty, její rukopisy jsem později na radu Ladislavovu předal dr. Janu Roskovcovi na evang. theol. fakultě.)

Když se Ladislav v roce 1977 stal mluvčím Charty, opustil tuto svoji roli a převzal ji laskavě teoretický fyzik Václav Frei, později farář Alfred Kocáb.

K životu evangelických sborů tradičně patřily pravidelné schůzky ve skupinách více méně podle věku. Na příklad „nedělní škola“, „konfirmační cvičení“, týdenní schůzky „sdružení

mládeže“, „biblické hodiny“. Programem bývala i kulturní témata. Někdy v šedesátých letech se ve sborech začala objevovat nová „meziskupina“, tzv. „třicátníci“, na jejichž účasti se podíleli (zpravidla jednou měsíčně) i čtyřicátníci i padesátníci, případně i starší.